Enfadat amb Déu

Per DavidG el dv., 09/10/2020 - 00:00

Hi ha vegades que ens enfadem amb Déu. Més que enfadats -la qual cosa ens sembla massa irrespectuós- estem de mal humor. Un mal humor que relacionem, sense saber per què, amb la nostra vida de fe. Si la meva fe ocupa un lloc important en la meva vida -per no dir el més important- tota la nostra persona arrossega aleshores una mala jeia de la que ens costa reconèixer la causa. Tenim la sensació que l'intercanvi d'amistat entre jo i Déu no flueix, no acaba de ser prou just: no rebem allò que esperem i creiem merèixer de la seva ma. Més encara, quan estem fent esforços evidents per a tenir cura d'aspectes tan sensibles en la relació com ara la pregària o l'atenció als altres.

Pot ser que les circumstàncies desfavorables em facin qüestionar fins a quin punt és Déu a favor nostre. Però, curiosament, l'excés de circumstàncies favorables també ens pot fer entrar en la dinàmica del nen capritxós que mai acaba de tenir-ne prou. En tots dos casos, no hem arribat encara a entendre que la relació entre Déu i jo és desigual, tot i la proximitat fins a l'abaixament del Senyor. Santa Tereseta de l'Infant Jesús deia que volia ser com la joguina en les Seves mans, que – a l'igual que un infant capritxós- ara hi juga, ara la deixa oblidada en un racó. Prou sabem que el Senyor no és guia pel caprici en la relació amb nosaltres, però està clar que els rols no es poden intercanviar. Quan no entenem els seus silencis, la manca de resposta, l'absència de sensibilitat perceptible, la congruència dels seus camins, ens queixem internament i arriba el mal humor. Diríem que estem enfadats amb Déu però ho estem amb nosaltres mateixos, perquè hem oblidat que som creatura i no Creador.

En aquests casos, cal parlar-ho: *Senyor, no ho entenc*. Cal pregar-ho: *Senyor, tu ets qui mena la meva vida tot i que no veig els teus camins.* Es aleshores d'on pot venir la pau, perquè hauré retrobat el meu lloc en la relació que ens uneix.